

FARNÍ INFORMÁTOR

2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 23. DUBNA 2006

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky.



MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, o této neděli Božího milosrdenství vyjádříme svou vděčnost věčnému Otci, neboť je věrný a jeho milosrdenství trvá navěky:

L:BOŽE,

**NEJVÝŠ MILOSRDNÝ,
SMILUJ SE NAD NÁMI.**

● Tys tak miloval svět, žes obětoval svého jediného Syna, dej ať při pohledu na Kristův kříž poznáváme hlubinu tvého božství, která se sklání k našemu lidství a svou věčnou láskou se dotýká těch nebolestnějších ran našeho pozemského putování.

● Otče, tys naučil sv. Faustynu důvěře v tvé milosrdenství: i my Ti svěřujeme Tělo a Krev, duši a božství tvého milovaného Syna a našeho Pána Ježíše Krista za hříchy naše i celého světa; pro jeho bolestné utrpení smiluj se nad námi a nad celým světem.

● Ty, jenž jsi vzkříšením svého Syna, Ježíše Krista, zlomil moc hříchu a smrti, dej, aby tam, kde dosud panuje nenávisť,

touha po pomstě; kde válka přináší bolest a smrt nevinných; moc tvého milosrdenství zklidnila mysl i srdce a dala vzejít pravému míru.

● Prokaž své milosrdenství našim zemřelým bratrům a sestrám.

K: Věčný Otče, do rukou tvého milosrdenství vkládáme s důvěrou osudy světa i každého člověka. Dej, aby všichni zakusili tvé milosrdenství a v Tobě, Trojjediném Bohu, nacházeli zdroj naděje. Věčný Otče, pro bolestné utrpení a vzkříšení svého Syna, smiluj se nad námi i nad celým světem.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SKT 4.32-35

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neřikal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

ŽALM 118

Nechť řekne dům Izraelův: – „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ – Nechť řekne dům Áronův: – „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ – Nechť řeknou ti, kdo se bojí Hospodina: – „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ Hospodinova pravice mocně zasáhla, – Hospodinova pravice mě pozvedla. – Nezemřu, ale budu žít – a vypravovat o Hospodinových činech. – Hospodin mě sice těžce ztrestal, – nevydal mě však smrti. Kámen, který stavitelé zavrhl, – stal se kvádrem nárožním. – Hospodinovým řízením se tak stalo, – je to podivuhodné v našich očích. – Toto je den, který učinil Hospodin, – jásejme a radujme se z něho!

2. ČTENÍ – 1JAN 5,1-6

Milovaní! Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.

EVANGELIUM – JAN 20,19-31

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.

Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“

On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho ruce jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“

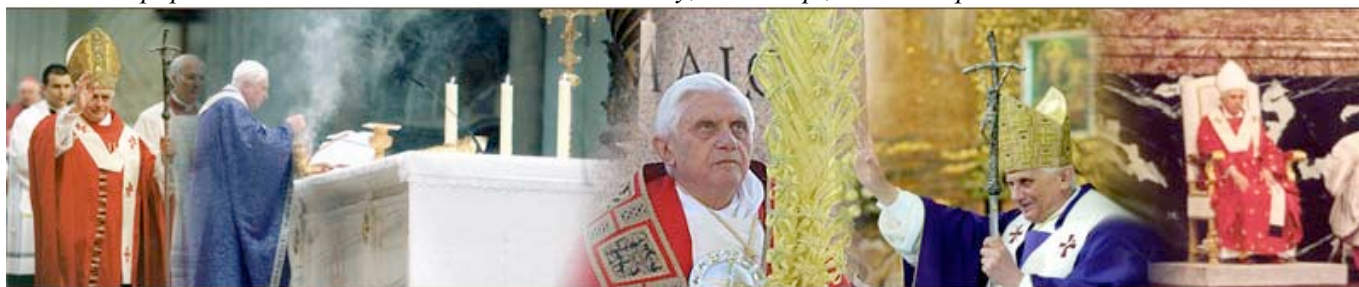
Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“

Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

„BŮH DOKAZUJE SVOU LÁSKU K NÁM“

/Kázání papežského kazatele P. Raniero Cantalamessy, OFM cap., o Velkém pátku 2006 v bazilice sv. Petra/



1. „Bud'te, křesťané, huře zviklatelní“

„Přijdou dny, kdy lidé nesnesou zdravé učení, ale nahromadí si podle vlastních choutek všechny možné učitele, aby tak mohli slyšet něco nového, co je příjemně šimrá v uších; pravdě nebudou chtít popřát sluchu a vrhnou se na báje“ (2Tim 4,3-4).

Toto slovo Písma – zvláště důraz na choutky slyšet něco nového – se uskutečňuje novým a podmanivým způsobem v našich dnech. Zatímco tu slavíme památku utrpení a smrti Spasitele, dovední zpracovatelé dávných legend přivádějí milióny lidí k tomu, aby věřili, že Ježíš z Nazareta nebyl ve skutečnosti vůbec ukřižován. Ve Spojených státech je nyní best sellerem kniha Tomášovo evangelium, prezentované jako evangelium, které „nás ušetří ukřižování, nepovažuje za nezbytné vzkříšení a nezavazuje nás k víře v žádného Boha jménem Ježíš“¹.

„Je to pro lidskou přirozenost málo lichotivé konstatování“, napsal před léty jeden z největších biblických odborníků na dějiny utrpení, Raymond Brown: oč fantastičtější je smyšlený scénář, o to sensačnější je propaganda, které se mu dostává a silnější zájem, jaký vzbuzuje. Lidé, kteří by si nikdy nedali práci s tím, aby si přečetli seriózní analýzu historických tradic o Ježíšově utrpení, smrti a vzkříšení, jsou uchváteni jakoukoli novou teorií podle níž nebyl ukřižován a neumřel, zvláště pokud následné dějiny obsahují jeho útěk s Marií Magdalenou do Indie (či do Francie – podle aktuální verze) ... Tyto teorie ukazují, že pokud jde o Ježíšovo utrpení, navzdory lidovému rčení, fantazie přesahuje realitu, a je bohužel, i výnosnější“².

Vedou se velké řeči o Jidášově zradě, aniž bychom si povšimli, že se opakuje. Kristus se totiž znovu prodává, nikoli však už představeným velerady za třicet denárů, nýbrž vydavatelům a knihkupectvím za miliardy denárů ... Nikomu se nepodaří zastavit tuto spekulativní vlnu, která navíc zaznamená prudký vzestup nadcházejícím uvedením jistého filmu. Vzhledem k tomu, že se už léta zabývám dějinami počátků křesťanství, vnímám jako svou povinnost upozornit na notnou dvojakost, který je základem veškeré této pseudohistorické literatury.

Apokryfní evangelia, o něž se tyto odjakživa známé texty zcela či zčásti opírají, ale o nichž ani ti nejkritičtější a nejlítější nepřátelé křesťanství před námi nikdy nepomysleli, že by se jimi daly psát dějiny. Bylo by to asi tak, jako kdyby se za několik staletí chtěli sepsat současné dějiny a vyšlo by se přitom ze současných románů.

Notná dvojakost spočívá ve skutečnosti, že se těchto textů používá k tomu, aby řekly pravý opak toho, co zamýšlely. Tvoří součást gnostické literatury II. a III. století. Gnostická vize – směsice platónského dualizmu a východního učení zahaleného do biblických úvah -, tvrdí, že hmotný svět je iluzí, dílem Boha Starého zákona, který je

¹ H. Bloom v interpretační studii, která provází edici M. Meyera, *The Gospel of Thomas*, Harper, San Francisco, s.d., str. 125.

² R. Brown, *The Death of the Messiah*, II, New York 1998, str. 1092-1096..

bohem zlým či alespoň nižším; Kristus nezemřel na kříži, protože nikdy nepřijal lidské tělo – a pokud ano, tak jen naoko – protože je to Boha nedůstojné (dokétizmus).

Pokud Ježíš, podle *Jidášova evangelia*, o němž se v minulých dnech tolik mluvilo, sám nařídil apoštolovi, aby ho zradil, bylo to proto, aby se božský duch, který v něm přebýval, mohl při umírání konečně vymanit z tělesné schránky a vystoupit na nebesa. Manželství, jež předchází zrozením, je třeba vyloučit (enkratizmus); žena se zachrání jen pokud „ženský princip (*thelus*), který ztělesňuje, přetvoří v princip mužský, čili pokud přestane být ženou³. Zavádějící je, že dnes jsou takoví, kteří v těchto spisech spatřují oslavu ženského principu, sexuality, plného a nevázaného užívání materiálního světa, v polemice s oficiální Církví, která prý svým manicheizmem po tom všem šlape! Stejnou dvojakost zaznamenáváme v případě učení o převtělování (reinkarnaci). Ve východních náboženstvích se nachází jako trest za předchozí provinění a jako skutečnost, k níž se pojí, aby ji všemi silami ukončila; na západě se však přijímá jako jakási úžasná možnost návratu do života a neomezeného užívání tohoto světa.

Jsou to věci, o kterých by se nemělo pojednávat na tomto místě a v tento den, ale nemůžeme dovolit, aby se mlčení věřících zaměňovalo za rozpaky a aby média halasně manipulovala dobrou vírou (či naivitou?) miliónů lidí, aniž by se ozvalo protestní volání nejen ve jménu víry, ale i zdravého rozumu. Myslím, že nastala chvíle, abychom se znovu vyslechli napomenutí Dante Alighieriho:

„Bud'te, křesťané, zviklatelní hůře:
nebud'te jak pírkó v každém větru
a nevěřte, že každá voda vás omýti může.

Máte nový a starý Zákon
A pastýře Církve, co vás vésti ráčí;
to vám k spáse stačí ...

Lidmi bud'te, a ne ovce zmatenými“⁴.

2. „Bud'te, křesťané, hůře zviklatelní“

Ale ponechme stranou fantazie, jež všechny mají běžné vysvětlení: žijeme v době médií a více než *pravda* zajímá média *novost*. Soustředme se na tajemství, které slavíme. Nejlepším způsobem, jak se letos zamyslet nad tajemstvím Velkého pátku, by bylo znovu si přečíst celou první část papežovy encykliky „*Deus caritas est*“. Protože to však zde není možné, chtěl bych alespoň podat komentář k některým částem, které se nejvíce vztahují k tajemství tohoto dne. V encyklice čteme: „Pohled na Kristův probodený bok, o němž mluví Jan (srv. 19,37), obsahuje to, co bylo východiskem této encykliky: „Bůh je láska“ (1Jan 4,8). Tam lze nad touto pravdou rozjímat. Vycházeje z tohoto pohledu, křesťan nachází cestu svého žití i milování“⁵.

Ano, Bůh je láska! Bylo řečeno, že kdyby nějaká katastrofa či běsnění ikonoklasmu zničily všechny Bible světa a zůstala by jen jediná kopie; a i tato kopie byla tak poškozena, že by v celku zůstala jen jediná stránka, a i tato byla tak zmuchlaná, že by na

³ Viz. Výrok 114 v samotném Tomášově evangeliu (ed. Mayer, str. 63); v Evangeliu Egyptanů Ježíš říká: „Přišel jsem, abych zničil díla ženy“ (srv. Clemente Al., *Stromata*, III, 63).

⁴ *Ráj*, V, 73-80.

⁵ Benedikt XVI, Enc. „*Deus caritas est*“, 12.

ní byl čitelný jen jediný řádek: a pokud by tímto řádkem byla věta z prvního Janova listu, kde se píše: „Bůh je láska!“, celá Bible by byla zachráněna, protože celý její obsah je zde. Boží láska je světlem, štěstím, je plností života. Je pramenem, který viděl Ezechiel, jak vyvěrá z chrámu a kamkoli se dostane, uzdravuje a probouzí život; je vodou slíbenou Samařance, která zahání všechnu žízeň. Ježíš, stejně jako já, opakuje i nám: Kdybys znal Boží dar!“. Své dětství jsem prožil v domku na vesnici, který byl jen několik metrů vzdálený od vedení vysokého napětí. Žili jsme však v temnotě či ve světle svíčky. Mezi námi a vedením byla železnice a za války nikdo nemyslel, aby tu malou překážku překonal. Tak je tomu s Boží láskou: je tu na dosah ruky, schopna osvítit a rozehrát vše v našem životě, ale my žijeme dál v temnotě a chladu. To je jediný skutečný důvod smutku v životě.

Bůh je láska, a Kristův kříž je toho nejzažším důkazem, historickou demonstrací. Jsou dva způsoby jak svou lásku někomu projevít, říkal autor byzantského východu, Mikuláš Kabasilas. První spočívá vtom, že milované osobě prokazujeme dobro, dáváme jí dary; druhý způsob, mnohem náročnější spočívá v tom, že pro ni trpíme. Bůh nám projevila lásku prvním způsobem, totiž lásku co obdarovává, při stvoření, kdy nás obdařil dary v nás i mimo nás; láskou trpící nás miloval ve vykoupení, kdy vymyslel vlastní sebezničení, trpěl pro nás strašná muka, jen aby nás přesvědčil o své lásce⁶. Proto se má na kříži rozjímat pravda o tom, že „Bůh je láska“.

Slovo „utrpení“ má dva významy: může označovat lásku prudkou, „vášnivou“, anebo smrtelné utrpení. Mezi těmito dvěma skutečnostmi existuje spojitost a denní zkušenost nám ukazuje jak snadno se od jedné přechází k druhé. Tak tomu bylo především u Boha. Existuje utrpení – napsal Origenes – jež předchází vtělení. Existuje „utrpení lásky“, které Bůh živí vůči lidskému rodu a které jej v plnosti času přivedlo na tuto zemi a k tomu, že za nás trpěl⁷.

2. Tři řády velikosti

Encyklika „Deus caritas est“ nám ukazuje nový způsob, jak dělat apologii křesťanské víry, snad jediný jaký je dnes možný a zajisté i nejúčinnější. Nestaví proti sobě nadpřirozené a přirozené hodnoty, lásku božskou a lásku lidskou, *eros* a *agape*, ale ukazuje jejich původní harmonii, kterou je třeba stále objevovat a ozdravovat, kvůli hříchu a lidské křehkosti. „Eros – píše papež, - nás chce pozvednout „v extazi“ k Božskému, uvést nás k tomu, co nás přesahuje, ale právě proto vyžaduje výstup, odříkání, očišťování a uzdravování“⁸. Evangelium tak *konkuruje* lidským ideálům, ovšem v doslovném smyslu, že totiž přispívá k jejich uskutečnění: uzdravuje je, povznáší, chrání. Nevylučuje *eros* ze života, ale zbavuje *eros* egoistického jedu.

V proslulé myšlence⁹ Pascal řekl, že tu existují tři řády velikosti. Tím prvním je řád hmotný či tělesný: v něm vyniká ten, kdo je obdařen atletickou silou či fyzickou krásou. Je to sice hodnota, která není k zahození, ale je nejnižší. Nad ní je řád génia a intelligence, v němž vynikají myslitelé, vynálezci, vědci, umělci a básníci. Tento řád má odlišnou kvalitu. Géniovi nic nepřidává ani neber skutečnost, zda je bohatý či chudý, spanilý či nevzhledný. Fyzická deformace připisovaná jejich osobě nic neubírá kráse myšlení Sokrata či básním Leopardiho.

⁶ Srv. N. Cabasilas, Vita in Cristo, VI, 2 (PG 150, 645).

⁷ Srv. Origenes, Homílie na Ezechiela, 6,6 (GSC, 1925, str. 384s).

⁸ Enc. „Deus caritas est“, č. 12.

⁹ Srv. B. Pascal, Myšlenky, 793, ed. Brunschvicg

Tento řád génia je zajisté vyšší hodnotou než předcházející, avšak není ještě tím nejvyšším. Nad ním existuje ještě další řád, a to řád lásky, dobra (Pascal jej nazývá řádem svatosti a milosti). Kapka svatosti, říkal Gounod, má větší hodnotu než oceán génia. Svatému nic nepřidává ani neubírá zda je hezký či nikoli, vzdělaný či nevzdělaný. Jeho velikost je vznešeností jiného řádu.

Křesťanství patří do třetí roviny. V románu *Quo vadis* se nějaký pohan ptá apoštola Petra, který právě dorazil do Říma: „Atény nám dali moudrost, Řím moc; co nám nabízí vaše náboženství?“ A Petr odpovídá: lásku!¹⁰ Láska je tou nejkřehčí věcí co na světě existuje; znázorňuje se jako dítě, a skutečně jím je. Dá se zahubit pro nic, jak jsme to s hrůzou viděli v uplynulých týdnech v Itálii – jak se dá naložit s dítětem. Ale ze zkušenosti víme, čím se stávají moc a věda, síla a génius, bez lásky a dobra ...

4. Láska, co odpouští

„Boží *eros* k člověku – pokračuje encyklika – je současně zcela *agape*. Nejen proto, že se dává zcela nezištně, bez jakékoli předchozí zásluhy, nýbrž i proto že je láskou, co odpouští“ (č. 10).

I tato kvalita září v nejvyšším stupni v tajemství kříže. „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí život“, řekl Ježíš ve večeradle (Jan 15,13). Chtělo by se zvolat: Ano, existuje, ó Kriste, větší láska, než dát život za své přátele. Ta tvá! Tys nepoložil život za své přátele, ale za své nepřátele! Pavel říká že sice stěží se najde, kdo by položil život za spravedlivého, ale najde se. „Možná za toho, kdo koná dobro se ještě někdo zemřít odhodlá. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci“ (Řím 5,6-8).

Nedá na sebe dlouho čekat odhalení, že kontrast je pouze domnělý. Slovo „přátelé“ v aktivním slova smyslu, označuje ty, kdo tě milují, ale ve smyslu pasivním označuje ty, které miluješ. Ježíš oslovuje Jidáše „příteli“ (Mt 26,50) ne proto, že by jej Jidáš miloval, ale protože ho miloval on! Není větší lásky, než dát život za nepřátele, považujíc je za přátele: to je smysl Ježíšových slov. Lidé mohou být anebo se chovat jako nepřátelé Boží. Bůh však nikdy nemůže být nepřítelem člověka. To je strašlivá výhoda dětí před otci (a matkami).

Musíme se zamyslet jakým způsobem může Kristova láska na kříži konkrétně pomoci dnešnímu člověku najít, jak říká encyklika, „cestu svého žití a milování“. Je láskou milosrdnou, která promíjí a odpouští, která nechce zničit nepřítel, ale pokud tak nepřátelství (srv. Ef 2,16). Jeremiáš, který byl z lidí nejbliže Kristu v utrpení, se modlí k Bohu slovy: „Kéž bych na nich spatřil tvou pomstu“ (Jer 11,20). Ježíš umírá se slovy: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“ (Lk 23,34).

Právě toto milosrdenství a tuto schopnost odpouštět dnes potřebujeme, abychom se stále více nehroutili do propasti globalizovaného násilí. Apoštol psal Kolosanům: „Jako Bohem milovaní, svatí a vytoužení, projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, odpouštějte proto i vy (Kol 3,12-13).

Být milosrdný znamená mít soucit (*misereor*) v srdci (*cordis*) s nepřítelem, pochopit, z čeho jsme všichni utvořeni a proto odpustit. K čemu by mohlo dojít, kdyby zázrakem dějin, začali dva národy na Blízkém Východě namísto vin myslet jedni na utrpení druhých, a mít soucit jedni s druhými. Už by mezi sebou nepotřebovali dělicí zeď. Totéž je třeba

¹⁰ Henryk Sienkiewicz, *Quo vadis*, kap. 33.

řící o tolika dalších konfliktech ve světě, včetně těch, které probíhají mezi různými náboženskými vyznáními a křesťanskými církvemi.

Kolik pravdy je ve výroku našeho Pascoliho: „Lidé, mír! V podrobené zemi je příliš tajemství“¹¹. Všechny pohlcuje společný úděl smrti. Lidstvo je zahaleno do tolikeré temnoty a sráženo („podrobováno“) tolikerým utrpením, že musíme mít jedni pro druhé alespoň špetku soucitu a solidarity.

5. Povinnost milovat

Z Boží lásky projevené v Kristově kříži k nám přichází ještě další ponaučení. Boží láska k člověku je věrná a věčná: „Miloval jsem tě láskou věčnou“, říká Bůh člověku u proroků (Jer 31,3) a dále: „Nikdy neslevím ze své věrnosti“ (Žalm 89,34). Bůh se zavázal, že bude milovat navěky, zbavil se svobody couvnout nazpět. To je nehlubším smyslem smlouvy, která se v Kristu stala „novou a věčnou“.

V papežské encyklice čteme: „Je součástí rozvíjení lásky do stále vyšších rovin, do niterných očišťování, lásky, která si nyní touží zachovat svou definitivní povahu, a to v dvojím smyslu: ve smyslu výlučnosti – „jen tato jediná osoba“ – a ve smyslu „navždy“. Láska obsahuje plnost existence ve všech svých dimenzích, i v té časové. Nemůže tomu ani být jinak, protože její příslib směřuje k definitivnosti: láska směřuje k věčnosti“¹².

V naší společnosti se stále častěji ptáme, jaký tu může být vztah mezi láskou dvou mladých a manželským zákonem; k čemu je třeba „se vázat“ láskou, která je zcela vzletem a spontánností. Tak stále přibývá těch, co odmítají instituci manželství a volí si tak zvanou volnou lásku či pouhé faktické soužití. Na tyto otázky lze správně odpovědět jen když se objeví hluboký a životní vztah, který existuje mezi zákonem a láskou, mezi rozhodnutím a institucí, a tak mladým podat přesvědčivý motiv, proč se „vázat“ k lásce navěky a nebát se učinit z lásky „povinnost“.

„Jen když existuje *povinnost* milovat, - napsal filozof Kierkegaard, který po Platónovi napsal o lásce ty nejkrásnější věci – pouze tehdy je láska navždy zaručena proti všem střídáním; navěky osvobozena v blažené nezávislosti; zajištěna ve věčné blaženosti proti všemu zoufalství“¹³. Smysl těchto slov je, že osoba, která miluje, čím miluje intenzivněji, tím si s větší úzkostí uvědomuje nebezpečí, jakému nebezpečí je její láska vystavena. To nebezpečí nehrozí od jiných, ale od ní samotné. Dobře totiž ví, že je náladová a že zítra se, ach běda, může unavit a už nemilovat anebo změnit předmět své lásky. A poněvadž nyní, kdy dlí ve světle lásky, vidí jasně jakou nenapravitelnou ztrátu by to přivodilo, pojistí se tím, že se „zaváže“ milovat láskou



¹¹ Giovanni Pascoli, „*I due fanciulli*“.

¹² Enc. „*Deus caritas est*“, č. 6.

¹³ S. Kierkegaard, *Gli atti dell'amore*, I, 2, 40, ed. a cura di C. Fabro, Milano 1983, p. 177 ss.

z povinnosti a zakotví tak do věčnosti svůj úkon lásky spočívající v čase.

Odyseus chtěl dosáhnout toho, aby znovu spatřil svou vlast a svou manželku, ale musel projít místem, kde Sirény sváděly námořníky svým zpěvem a vedly je, aby se plavili proti útesům. Co učinil? Dal se přivázat ke stěžni, poté, co společníkům zalil uši voskem. Jakmile dorazil na ono místo, sveden křičel, aby jej rozvázali a on mohl k Sirénám, ale společníci jej neslyšeli a tak mohl spatřit svou vlast a obejmout se s manželkou a synem¹⁴. Je to mýtus, ale pomáhá pochopit i lidský a zásadní důvod „nerozlučitelného“ manželství a v odlišné rovině, řeholních slibů.

Povinnost milovat chrání lásku před „zoufalstvím“ a činí ji „blaženou a nezávislou“ ve smyslu, že chrání před zoufalstvím nemoci milovat navždy. Dejte mi jednoho zamilovaného – říkal týž myslitel – a on vám řekne, zda je v lásce protiklad mezi zálibou a povinností; zda myšlenka na „povinnost“ milovat po celý život nahání milujícímu strach a úzkost anebo mu není spíše radostí a vrcholným štěstím.

Když se Kristus zjevil jednoho dne ve svatém týdnu blahoslavené Anděle z Foligna, řekl jí slovo, které se stalo slavným: „Nemiloval jsem tě pro zábavu!“¹⁵. Kristus nás skutečně nemiloval pro zábavu. V lásce existuje hravá a zábavná dimenze, ale sama o sobě není hrou; je tou nejvážnější a důsledky nejvíce zatíženou věcí na světě; závisí na ní lidský život. Aischilos přirovnává lásku k lvíčeti, co se chová doma, „zpočátku poslušné a milé víc než dítě“, s nímž se dá i žertovat, ale které poté co doroste je schopné způsobit tragédii a dům zbrotit krví.¹⁶

Tuto úvahu by nestačily k tomu, aby změnily současnou kulturu, která opěvuje svobodu změny a spontánnost okamžiku, praxi „použij a zahod“, aplikovanou i na lásku. (Bohužel se jí obětuje celý život, aby se na jeho konci zjistilo že v rukou zůstal jen popel a zármutek, že se vlastní láskou nevybudovalo nic trvalého). Kéž aspoň tyto úvahy poslouží k tomu, že utvrdí v dobru a kráse volby ty, kteří se rozhodli žít lásku mezi mužem a ženou podle Božího záměru a přiměje mnoho mladých, aby učinili stejnou volbu. Nemůžeme než



zapět spolu se svatým Pavlem hymnus na vítěznou Boží lásku. Vybízí nás, abychom spolu s ním udělali úžasnou zkušenost vnitřního uzdravení. Přemýšlí nad všemi negativními věcmi a kritickými okamžiky svého života: strádáním, úzkostí, pronásledováním, hladem, nahotou, nebezpečím, mečem. Dívá se na ně ve světle jistoty Boží lásky a volá: „V tom všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval!“

Pozvedá tedy pohled; od svého osobního života uvažuje nad světem, který ho obklopuje a nad všeobecným lidským údělem, a znovu táž radostná jistota: „Jsem přesvědčen, že ani smrt ani život ..., ani to co přijde, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného, nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježiši našem Pánu“ (Řím 8,37-39).

Přijměme o tomto Pátku utrpení jeho výzvu, a opakujme si jeho slova, když zakrátko budeme adorat Kristův kříž.

¹⁴ Srv. *Odyseia*, zpěv XII.

¹⁵ *Il libro della Beata Angela da Foligno*, Instructio 23 (ed. Quaracchi, Grottaferrata 1985, p. 612).

¹⁶ Aischilos, *Agamennone*, vv. 717 ss.

VZKŘÍŠENÍ

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

„Věřím v hříchů odpuštění, těla vzkříšení, život věčný“. Modlíme se to, je to naše křesťanské vyznání víry. Ale právě při této příležitosti si uvědomujeme, že není snadné smířit víru s obrazotvorností. Jak si představit vzkříšení z mrtvých? Malířské podání bývá roztomilé, ale komické. Mrtví vystupují z hrobu a sbírají své rozptýlené kosti. Všichni víme, že je to jenom hra představivosti. Ale máme některé obrazy vhodnější?

Na starých obrazech nanebevzetí Panny Marie se Bohorodička probouzí ze snu smrti k novému věčnému životu. Je to obraz vhodnější. Když Kristus vzkřísil z mrtvých Jairovu dceru, řekl o ní, že nezemřela, ale že spí (Mk 5,39). Přítomní se mu posmívali. Ale on ji skutečně probudil ze smrti k životu. Smrt je následek těžké nemoci. Ježíš nemocné velice často uzdravoval. I to je tedy předobraz vzkříšení z mrtvých. Každý obraz má společné znaky se skutečností, kterou zobrazuje, ale v něčem se vždycky od ní liší. Jak je tomu v našem případě?

Někdo onemocněl. Musel přerušit svou práci, rytmus svého života. Naštěstí se uzdravil. Dobou, co byl na lůžku, jakoby ztratil kousek života. Ale pak povstal a všechno pokračuje dál, jako předtím. Podobně je tomu, když se člověk ráno probudí ze snu. Rozdíl je jenom v tom, že je spánek přirozený, kratší než nemoc a přitom posiluje, neoslabuje jako nemoc. V obojím případě se však navracíme ke stejnému životu, jaký jsme vedli předtím.

Jak je tomu při vzkříšení z mrtvých? Řekli jsme, že se obraz v něčem se skutečností shoduje. Všecka náboženství věří v posmrtný život, ke kterému se zemřelý probudí. Ale je to život úplně jiný, docela odlišný od toho, který je zde na zemi. Jde tam jen duše, ale tělo se rozpadne nenávratně v zemi. Není to tedy vzkříšení z mrtvých, ale záměna jednoho života za jiný. To neodpovídá křesťanské víře. Ježíš opravdu vstal z mrtvých, hrob našli prázdný, on se vrátil k apoštolům jako živý člověk. Aby je přesvědčil, že není duch, pojedl s nimi (Jn 21,9-14). Ale přece jenom poznávali, že to není stejné jako předtím. Mistrův život, který se jevil učedníkům jako časný, se stal věčným. Analogii vidíme při eucharistické oběti: přineseme na oltář chléb a víno a pak z oltáře dostáváme též chléb a totéž víno, ale dary jsou proměněné, posvěcené, zbožštěné.

Trochu je to naznačeno i obrazem probuzení ze spánku, který posílil nemocného. Večer ulehl unavený, sotva stál na nohou, ale spánek ho tak posílil, že radostně vyskočil k životu a k nové práci. Celý náš život je vlastně živením nemocného, oslabeného nákazou dědičného hříchu i hříchů vlastních. Vzkříšení znamená úplné vyzdravení. Ovšem je tak radikální, že je to jakoby docela nový život a přece jsme to pořád my. Vzkříšení nás navrátí k životu našemu, ale posvěcenému a zbožštělému, a proto k věčnému.

Jak se proměna projeví? V evangeliu je to naznačeno zvláštní okolností. Ježíš se po smrti zjevil vícero lidem, kteří ho předtím dobře znali. Ale musel jim teď otevřít oči, aby ho poznali znovu. Teologové učí, že mají spasení lidé po smrti „blažené vidění“, <>, otevrou se jim oči. Co uvidí? Ne nějaký docela jiný život, to by nebylo křesťanské, jak jsme už řekli, ale uvidí to, v co předtím jenom věřili. Žili tedy v rozpolcení mezi vírou a zdáním skutečnosti, zakryté mlhou. Nyní se ta mlha rozplynula a vidí svět a svůj život v pravém světle.

Při jedné z výprav k severnímu pólu se účastníci poztráceli při pochodu v mlze. Stále na sebe křičeli, aby zjistili, že jsou pospolu, ale nebyli si jisti, jsou-li všichni, jestli se někdo neztratil. Když se mlha rozptýlila, první bylo, že se přepočítali a začali si podávat ruce, jakoby se poprvé seznámili. Není náhodné vypravování apokryfních příběhů o Kristově sestupu do pekel, do předpekla, tj. do smrti. To se líčilo jako údolí stínů smrti a tmy.

Kristus tam přinesl světlo a malíři jej zobrazují, jak podává ruku Adamovi a Evě a jak se setkává s praotci a proroky. Bůh stvořil lidstvo jako celek, jako jednu velkou rodinu. Mlha času nás rozdělila, neznali jsme se nebo jsme o sobě věděli jenom z dalekých hlasů. Vzkříšení rozptýlí mlhu a začneme si podávat ruce, navazovat živé vztahy se všemi, kteří byli na zemi a vidět celou historii světa.

Viděna očima dnešní zkušenosti se smrt jeví jako zavření očí, zapomenutí všeho, co bylo předtím. Ve světle víry se projeví opačně. Náznaky toho vidíme občas u umírajících skutečně nebo zdánlivě. Je známé, že se při blížící smrti probudí nejstarší vzpomínky. Vypravoval mi někdo, že byl při smrti svého otce. Den předtím velice trpěl. Ale najednou se mu ulehčilo, usmíval se, vypravoval, že má dojem, jakoby vedle v kuchyni byla jeho dávno zemřelá matka a že cítí vůni vánočního pečiva, které připravuje. Vypravující se zaradoval, že se otci tak přilepšilo, ale matka, která byla zkušenější, prohlásila, že je to zlé. Ten den pak otec zemřel.

Ještě názornější jsou příklady smrti zdánlivé. Jeden takový mi vypravoval jeden známý, který byl Holanďan, a proto velice rád jezdil na kole. Žil jakoby srostlý s kolem. Ale jednoho dne se přepočítal. Jel prudce a v zatáčce byl most nad potokem. Přeletěl zábradlí a padl do vody. Naštěstí voda nebyla hluboká a dno bylo bahnité. Dostal se sám ven, i kolo vytáhl bez velkého poškození. Ale od té doby on sám začal žít intenzivněji nábožensky. Proč? Ze strachu před novým nebezpečím? To popřel. Jezdil dál jako předtím. Ale přiznal se, že prožil, když padal z mostu, zvláštní probuzení: viděl celý svůj život od počátku až do konce jako na jednom fotografickém snímku, všechno se zdálo přítomné.

Byl to pěkný zážitek smrti, jak se jeví ve světle víry, tj. jako krok ke vzkříšení a vzkříšení jako návrat ke všemu, co jsme ztratili, ale v novém světle, v záři věčnosti. Víme, že to nemůže být samo sebou, sama smrt je padnutím do temna, do neznáma. Ale setkáme-li se tam s Kristem, pak je ten sestup do pekel vzkříšením do věčného života. Smrtí Kristus přemohl smrt a daruje nám život. Jednoho dne o nás řeknou, že jsme zemřeli, ale on se usměje a řekne: jen spí, jdu, abych ho probudil.



Non est hic.

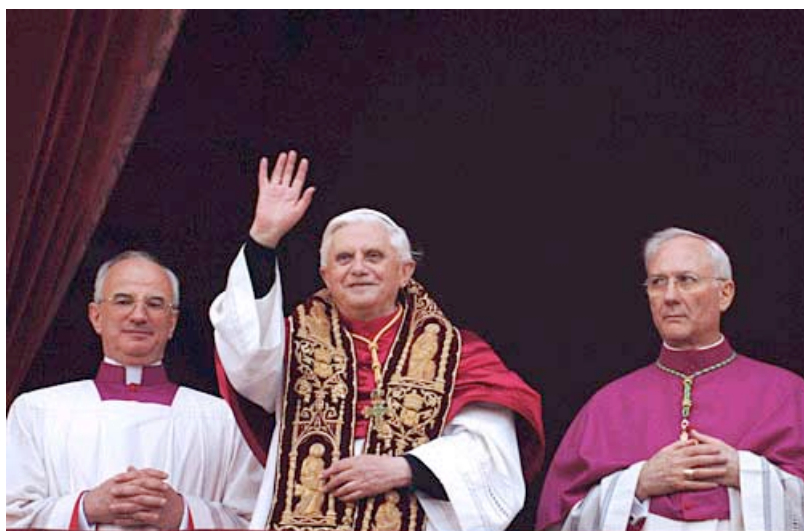
sed transiit (Lc 24, 6)

In sollemnitate Paschali

2006

BENEDICTUS XVI

"COOPERATORES VERITATIS"



Tato slova arcibiskupského a později kardinálského znaku (*"Spolupracovníci Pravdy"*) Josepha Ratzingera jsou snad nejvýmluvnější právě dnes, kdy papež Benedikt XVI. slaví první výročí svého pontifikátu. Po čtvrtém skrutínii, 19. dubna 2005 v 18.04h se začal vznášet nad Sixtínskou kaplí bílý kouř, oznamující zvolení nástupce zesnulého Jana Pavla II. se Ratzinger představil světu jako

"pokorný pracovník na Pánově vinici". Někteří kritičtí pozorovatelé měli za to, že papež Benedikt XVI. přinese do Církve po Janu Pavlu II. jen nepatrné úpravy. Vždyť dědictví zesnulého papeže je tak neuvěřitelně bohaté. Po jeho prvním roce na Petrově Stolci však můžeme říci, že toho německý papež nevykonal vůbec málo. Všechny jeho činy však nesou pečeť hloubky a neochvějnosti, kterou nesmazatelně vtiskl dějinám putující Církve. Jedna encyklika, dvě apoštolské cesty (jedna mezinárodní, druhá na území Itálie); konzistoř, při níž *"usque ad effusionem sanguinis"* předal kardinálský biret a prsten patnácti novým kardinálům; návštěva kolínské synagogy, otevření se Číně, dialog s Židy a s islámem.

Rok po zvolení na papežský stolec však nechme promluvit snad nejpovolanejšího pozorovatele nového pontifika – papežova bratra, P. Georga Ratzingera. Ze svého domu na řezeňské ulici Luzengasse, kde bydlí, poskytl dvaosmdesátiletý otec Georg krátké telefonické interview agentuře Apcom, v němž o bratrovi, jehož Prozřetelnost před rokem postavila do čela katolické Církve, mimo jiné řekl: "Jde o novou situaci, ale s Boží pomocí jedná pro dobro Církve. Jsem překvapen jeho vlídností. Je pravdou, že jeho pověst předtím, než se stal papežem byla jiná, snad spíše vynikala jeho téměř matematicky silná teologie. Ve skutečnosti však na jeho bedrech spočívá velké poslání lásky". Tento aspekt také hluboce zasáhl režiséru a herečku Lilianu Cavani (např. s M. Rourkem ztvárnila film Francesco d'Assisi). Režisérce se dostalo té cti, že mohla spolu s americkým ekonomem Jamesem Wolfensohnm, bývalým prezidentem Světové banky, prezentovat první encykliku Benedikta XVI. na konferenci organizované v lednu Papežskou radou Cor Unum. "Je to revoluční encyklika" – vysvětluje Cavani – "a je třeba ji číst do hloubky.



Myslím, že by se měla co nejvíce rozšířit, protože dle mého soudu má v dějinách víry příkladnou hodnotu".

U příležitosti jubilea projdeme hlavní etapy pontifikátu Benedikta XVI.:

PRVNÍ ENCYKLIKA

PO DEVÍTI MĚSÍCÍCH PONTIFIKÁTU

Nese název "Deus caritas est" a byla publikována 25. ledna 2006 přičemž sám papež ohlásil její vydání. Podle mnoha

pozorovatelů jde o programový text. Papež ji napsal v němčině během letní dovolené ve Valle d'Aosta a v Castel Gandolfu. Nejde o nikterak rozsáhlé dílo – čítá kolem čtyřiceti stran. Hluboký a hutný je však její obsah. Encyklika se věnuje tématu křesťanské lásky a charity, teologického základu křesťanské etiky (kterou papež nazývá “zákon Kristův”) a sociální nauky Církve. Encyklika nese slavnosti Kristova narození - 25. prosince 2005 a vyšla v osmi jazycích: latinsky, francouzsky, anglicky, polsky, portugalsky, španělsky a německy (svůj český překlad jsem na pokračování publikoval ve Farním Informátoru, 29.1-26.2.). Velmi záhy zaznamenala vskutku jedinečný vydavatelský úspěch: jen během prvního týdne bylo prodáno půl miliónu výtisků.

PRVNÍCH PATNÁCT KARDINÁLŮ

Své první nové spolupracovníky – kardinály, papež Benedikt XVI. jmenoval 24. března: 12 z nich dosahuje věku nižšího osmdesáti let – v případě konkláve by tedy mohli vstoupit do Sixtínské kaple, a dva starší osmdesáti let. Už tato první konzistoř byla poznamenána



několika novinkami: především už sama doba, kdy k ní došlo – doba postní, je spíše neobvyklá. Navíc, aby nepřekročil horní 120-člennou hranici kardinálů-voličů, jak ji stanovil Pavel VI. V roce 1973, ale kterou mnohdy překročil Jan Pavel II. – dal papež přednost “malé” konzistoři, kdy do kardinálské hodnosti povýšil patnáct arcibiskupů a představených dikastérií.

Mezi očekávanými a překvapivými jmenováními se papež Ratzinger rozhodl udělit červený kardinálský “biret”

arcibiskupu Stanislawu Dziwiszovi, který po třicet let kráčet ve stínu Karola Wojtyły a nyní se stal jeho nástupcem na krakowském stolci. Nepřekvapilo jmenování William

Joseph Levady, prefekta Kongregace pro nauku víry; France Rodé, prefekta Kongregace pro instituty zasvěceného života a společnosti apoštolského života, a Agostina Valliniho. Prefekta Nejvyššího tribunálu Apoštolské Signatury.



Překvapivé bylo naopak jmenování Zen Ze-Kiuna, arcibiskupa Hong Kongu, který zažehl novou naději v diplomatických jednáních mezi Vatikánem a Čínou.



BENEDIKT XVI. ZAČÍNÁ S REFORMOU KÚRIE

Papež dal rovněž podnět k reformě římské kúrie, když sloučil některá dikastéria: spojil předsednictví papežské rady pro pastorační migraci a přistěhovalců a Papežské rady Iustitia et Pax a do čela postavil dosavadního předsedu druhé jmenované instituce, kardinála Renata Raffaele Martina. Dále sloučil Papežskou radu pro kulturu a Papežskou radu pro mezináboženský dialog. Cíl: “přispět k intenzivnějšímu dialogu mezi lidmi kultury a čelními představiteli různých náboženství”. V

čele dikastéria stanul francouzský kardinál Paul Poupard.

Pokud jde o



italskou biskupskou konferenci, tak zde papež potvrdil jejího předsedu kardinála Camillo Ruiniho, latinskou formulí “donec aliter provideatur”, neboli dokud se nerozhodne jinak. Emiliánský kardinál tuto funkci zastával už po tři období – čili patnáct let. Jeho znovu potvrzení ukazuje, jakou vážnost požívá Ruini u papeže Ratzinger. Chtěl tak prodloužit jeho mandát až do významného zasedání ve Veroně, v říjnu tohoto roku, jehož přípravě předcházelo desetileté období.



DVĚ APOŠTOLSKÉ CESTY: BARI A KOLÍN

Bari a Kolín: dva cíle, které určil už papež Jan Pavel II. a následně potvrdil papež Benedikt XVI. V Bari slavil německý papež mši svatou na závěr Národního eucharistického kongresu. Jednodenní návštěva metropole Puglie však byla velmi významná: pár dní před referendem o umělém oplodnění papež znovu

apeloval na obranu života už od jeho početí.

První mezinárodní cesta jeho pontifikátu směřovala do Kolína nad Rýnem u příležitosti XX. Světového dne mládeže. Návštěva rodné země zůstává v paměti z mnoha důvodů: Svatý Otec poskytl audienci kandidátce Angele Merkelové, která se za několik měsíců stala první německou kancléřskou; návštěv



v kolínské synagóze; ekumenický dialog a dialog s muslimskou komunitou, která je v Německu velmi početná. Papežova audience s Merkelovou prolomila příkrý vatikánský protokol, podle něhož se neudělují audience volebním kandidátům.

SYNOD O EUCHARISTII

Více než 250 biskupů z celého světa se shromáždilo ve Vatikáně, aby po tři týdny zasedali v nové synodní aule a spolu s papežem vedli dialog o eucharistii. Ale na



řadu přišla i další témata, jež leží na srdci místním Církvím: jako např. nedostatek kněží v některých částech světa, možnost udělovat svaté přijímání rozvedeným, kteří uzavřeli nová manželství, otázka kněžského celibátu. Ve znamení otevřenosti i konzervativními stanovisky se odvíjela tři horká témata (sv. přijímání rozvedeným, kněžský celibát, rozdělení



řeholníků po světě), a teď je řada na papeži, který v post-synodální exhortaci může zaujmout eventuální stanovisko.

NADCHÁZEJÍCÍ VÝZVY: POLSKO, ŠPANĚLSKO, TURECKO A NĚMECKO



V roce 2006 má Svatý Otec na programu čtyři významné cesty. První bude v květnu směřovat do Polska, ve šlépějích Karola Wojtyły. Druhá se uskuteční v červenci u příležitosti Světového setkání rodin; do rodného Bavorska se pak v následující cestě vrátí jako papež. Do Turecka zavítá jako posel ekumenického

dialogu na pozvání cařihradského patriarchy. V roce 2007 by se papež mohl vydat do Izraele, avšak zatím

je třeba ještě dořešit některé otázky diplomatických vztahů mezi Svatým Stolicem a Izraelem. Benedikt XVI. ostatně cestuje méně než jeho předchůdce. Je tomu tak proto, aby mohl věnovat větší pozornost vytčeným cílům a více se věnovat – tak se tomu alespoň dá rozumět – starostlivosti o Církev. Do Polska se tedy papež odebere 25.-28. května, do Valencie 8.-9. července, do rodných Bavor 9.-14. září a do Turecka ve dnech 28.-30. listopadu.





Svůj obdiv papeži vyjádřil jménem italského národa i jménem svým také italský prezident, Carlo Azeglio Ciampi, který mu dnes v listu k 1. výročí zvolení napsal: „Maje před očima nevýslovné dědictví Jana Pavla II., který spatřoval v člověku 'první a základní cestu Církve', jste Vy postavil do středu svého magistéria pokoj, zakořeněný v solidaritě 'se vši bolestí, nadějí i veškerým úsilím, jež provází lidské putování'“.

A jak se na svůj pontifikát dívá sám papež? Ve středu to o generální audienci na náměstí sv. Petra vyslovil před 60.000 poutníky, kteří přišli ve šlépějích čtyř miliónů osob, co se během uplynulého roku účastnily setkání s Petrovým nástupcem. „Jak ten čas rychle plyne“ řekl při vzpomínce na 19. duben 2005. „Kardinálové nečekaným a překvapivým způsobem zvolili mne ubohého, abych nastoupil po zesnulém a milovaném Božím služebníkovi, velkém papeži Janu Pavlu II.“



Zástup přijal tato slova velkým aplausem, na nějž papež hned reagoval: „Děkuji za vaši aklamaci a vaši radost“. „V této radostné velikonoční atmosféře chci poděkovat Pánu, že když mne právě před rokem povolal, abych sloužil Církvi jako nástupce apoštola Petra, mne nepřestává provázet svou nezbytnou pomocí.“ „S pohnutím vzpomínám, na své první setkání, které jsem měl se shromážděnými věřícími hned po mém zvolení z Lóže požehnání. V paměti i v srdci zůstává toto setkání, po němž následovalo tolik dalších, která mi dala zakusit, jak bylo pravdivé, když jsem o slavnostní koncelebraci při intronizační mši řekl: „Živě si uvědomuji, že sám skutečně nemusím nést to, co bych ve skutečnosti sám nikdy nést nemohl“. Závěrem

snad ještě jeden postřeh mladých: v okamžiku, kdy z balkónu svatopetrské baziliky zazněla slova kardinála Medina Esteveze „*Habemus papam*“, a poté křestní jméno nově zvoleného („*Josephum*“), všichni pochopili. Mnozí se skoro instinktivně ptali kolemstojících, zda v Sixtinské kapli nebyl ještě jiný Josef. Pravdou je, že zvláště mladí ono „*Josephum*“ přijali sice srdečně, ovšem nikoli s nadšením. Dnes však –po setkání v Kolíně– tito všichni, co „litovali“, že tam jiný *Josephum* nebyl, přiznávají, že je tento papež dokázal překvapit. Říkají: zdání klame. Duch svatý v Sixtinské kapli věděl, co činí.





LASCIASTEMI ANDARE

La forza nella debolezza di Giovanni Paolo II

BRZY SVATÝ!

ANGELO COMASTRI, *prezident della Fabbrica di San Pietro
a generální vikář Svatého otce pro Città del Vaticano*

CHÓROVÉ

A BEZPROSTŘEDNÍ VNÍMÁNÍ BOŽÍHO LIDU

V homílii mše svaté, slavené na závěr konkláve, se Benedikt XVI. vyjádřil těmito slovy: „Jako bych cítil jeho silnou dlaň, jež tiskne tu mou; jako bych viděl jeho oči, zářící úsměvem a slyšel jeho slova, kterými se v tomto okamžiku obrací především ke mně: „Neboj se!“ Smrt Svatého Otce Jana Pavla II. i dny, které po ní následovaly, byly pro Církev i celý svět mimořádným časem milosti. Velkou bolest nad jeho odchodem a pocit prázdnoty, který ve všech zanechal, zmírnilo



působení Krista zmrtevýchvstalého, jež se projevilo dlouhými dny chórové vlny víry, lásky a duchovní solidarity, vrcholící jeho slavnostním pohřbem.

Můžeme to říct: pohřeb Jana Pavla II. byl vskutku mimořádným zážitkem, v němž jsme jistým způsobem vnímali moc Boha, který skrze svou Církev chce ze všech národů vytvořit jednu velkou rodinu, prostřednictvím sjednocujících síly Pravdy a Lásky (srv. *Lumen gentium*, 1). V hodině smrti, připodobněn svému Mistru a Pánu,

Jan Pavel II. korunoval svůj dlouhý a plodný pontifikát, když utvrdil ve víře křesťanský lid, shromáždil jej kolem sebe a dal pocítit větší jednotu celé lidské rodiny“.

Tato slova Benedikta XVI. jsou hlasem vnímání, které jsme zakoušeli všichni; a nadále je prožíváme, když asistujeme zbožnému a neustálému putování zástupů k hrobu zesnulého papeže. Znamý týdeník „*Famiglia Christiana*“, v průzkumu, který udělal mezi čtenáři jen pár dní po smrti papeže, sebral spoustu svědectví, která dojmají svou svěžestí, přímostí i rozmanitostí původu. Omezím se na výběr těch nejkrásnějších, spolu s označením národnosti čtenáře:

„Přál bych si, aby byl prohlášen svatým, protože nás dokázal uvést do třetího milénia a s jistotou a odvahou vzít za ruku srdce světa jako Kristus“ (Itálie).

„Za to, že byl velkým Otcem Církve, hrdinným a neúnavným svědkem Božího slova, které nesl do všech částí světa. Projevil mimořádnou důslednost ve víře a v plnění boží vůle až do posledního okamžiku života“ (Itálie)

„Přeji si, aby byl vyhlášen za svatého, protože pro mě byl papež žitým evangeliem, hrdinně prožívaným“ (Libanon).

„Za to, že změnil dějiny, byl otcem i matkou; dal nám pravý Ježíšův život“ (Česká republika)



„Za jeho neúnavnou práci pro jednotu všech křesťanů“ (Chorvatsko).

„Dodnes chovám v srdci láskyplný papežův pohled, kterým na mě spočinul, když navštívil mou milovanou vlast, navždy mi zůstává vzpruhou v těžkých chvílích mého apoštolátu“ (Pakistán).

„Přeji si, aby byl prohlášen za svatého, protože byl živým obrazem Ježíše na zemi“ (Izrael)

„Za to, že nezištně miloval jako první“ (Portugalsko).

„Papež Wojtyla nám svým životem ukázal Otcovu něžnost, Kristovu lásku a Mariinu krásu“ (Čína)

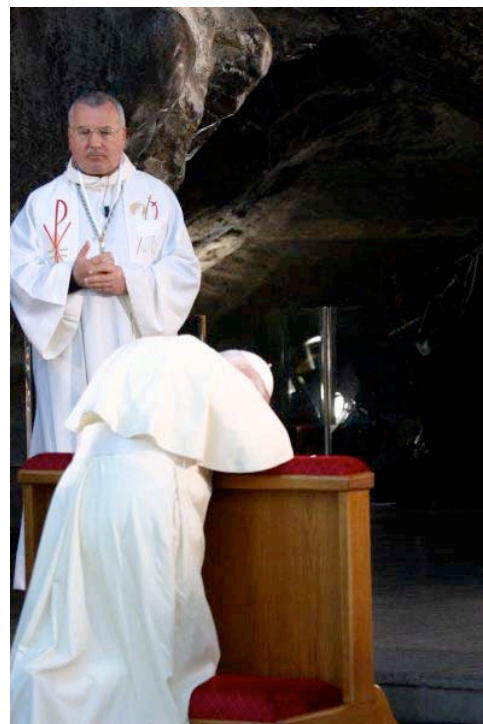
„Přeji si, aby byl prohlášen za svatého, protože poznamenal dějiny mé země v letech, kdy byla pošlapávána lidská práva; a protože ve světě pozvedl hlas ve prospěch těch nejslabších“ (Chile).

„Za to, že byl mužem hluboké modlitby; a miloval všechny, zvláště ty nejneopatrnější a nejchudší; nikdy neopomněl promlouvat proti válce a vždy naslouchal Duchu svatému“ (Velká Británie).

„Za to, že dokázal číst znamení času a všem přibližovat Boha tam, kde žijí: v práci, v rodině, ve společenském životě“ (Švýcarsko).

„Jeho 'svatořečení' by pro mne znamenalo poděkování a odměnu za lásku, kterou zahrnoval nás všechny“ (Malta).

Otec Raymond Zambelli, rektor svatyně Notre Dame v Lurdech, zanechal jen několik dnů po jeho smrti následující prohlášení: „Když jsem byl ještě dítětem, záviděl jsem lidem, kterým se za života dostalo privilegia potkat svatého, naslouchat mu, vidět ho, jak se modlí. Ted' mohu říct, že i nám se dostalo této milosti. 15. srpna 2004 jsme v Lurdech přivítali světce! Na vlastní oči jsme viděli člověka, zcela vypracovaného evangeliem blahoslavenství: hluboce nás povzbudil.



Ano, všichni jsme byli povzbuzeni jeho naprostou odevzdaností do rukou Božích, jeho pokorou, trpělivostí ve zkouškách, jeho odvahou, hlubokou usebraností, jeho dobrotou, vlídností a obdivuhodnou blízkostí nemocným a těm nejneopatrnějším. A co říci o jeho nezměrné lásce k eucharistii a o jeho něžné lásce k Neposkvrněné?“.

Nikdo se proto nedivil, když Svätý Otec Benedikt XVI. oznámil rozhodnutí začít ihned s beatifikačním procesem Jana Pavla II.

Tady je v češtině text „reskriptu“ kongregace pro svatořečení, podepsaný prefektem José Saraiva Martinsem a sekretářem, J. E. Mons. Edwardem Nowakem:

„Na žádost Eminen. a Reverend. pana kardinála Camilla Ruiniho, generálního vikáře Jeho Svatosti pro Římskou diecézi, papež Benedikt XVI., po zvážení zvláštních okolností předložených při audienci, udělené témuž kardinálovi generálnímu vikáři, 28. dubna 2005, udělil dispens od pětileté doby, která má uplynout od smrti Božího služebníka Jana Pavla II., takže beatifikační a kanonizační proces Božího služebníka může být ihned zahájen. Dáno v Římě, v sídle této Kongregace pro svatořečení, dne 9. května roku 2005“.

A tak v měsíci květnu, měsíci Panny Marie, začíná svou pouť k oltářům ... muž, který se označoval jako „zcela Mariin“: *Totus tuus!*

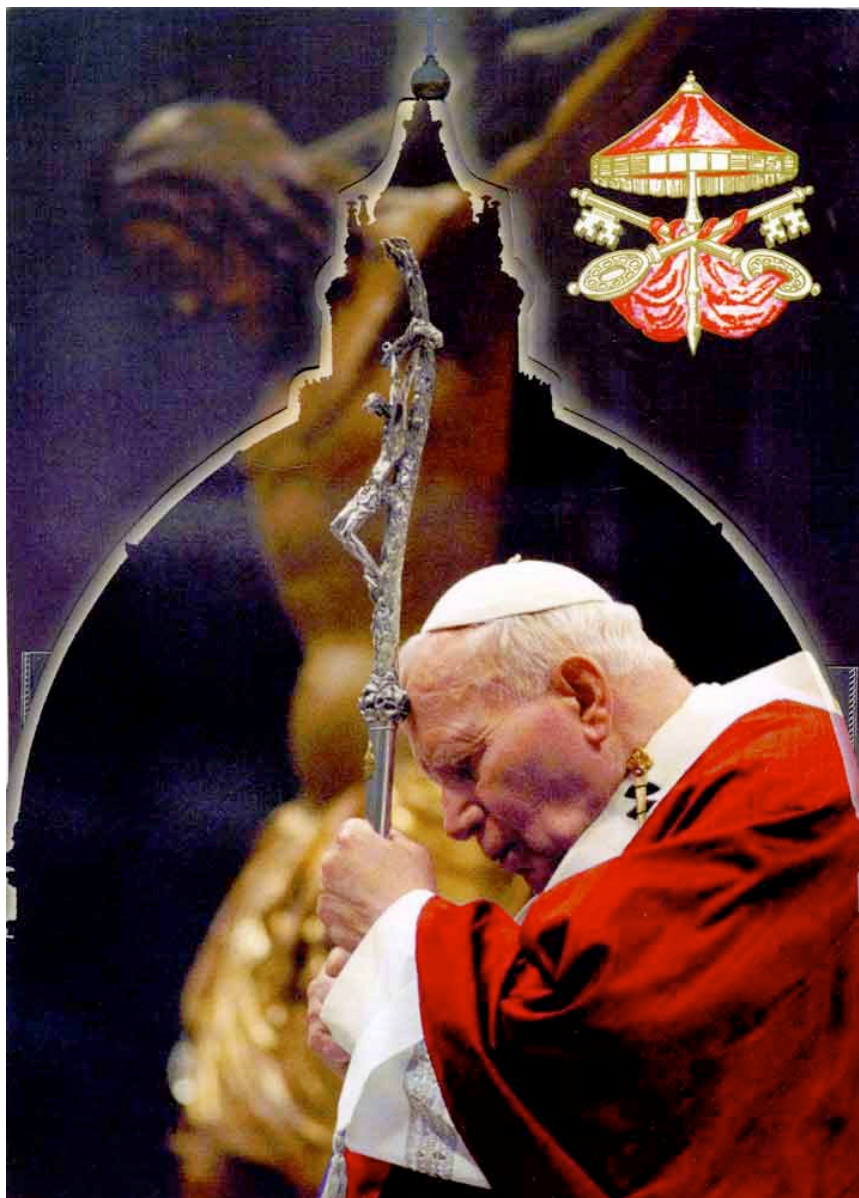


ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC DUBEN 2006

1. Aby ve všech národech byla respektována osobní, sociální a politická práva žen.
2. Aby církev v Číně mohla v klidu a plné svobodě konat své evangelizační poslání.
3. Aby světlo velikonočního tajemství orientovalo události našeho života.
4. Aby Panna Maria, která spolu s Kristem zvítězila nad hříchem a smrtí, pomáhala i nám, - kteří jsme byli spolu s Kristem vzkříšeni, - hledat nejprve Boží království a jeho spravedlnost, myslet na to, co pochází shůry a ne na to, co je na zemi.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.

**MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU
BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.**



**Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žeś církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávě Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.**

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

POŘAD BOHOSLUŽEB: 23. – 30. dubna 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 23. dubna	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ /BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ/	PUSTIMĚŘ 8.00	na poděkování za dar zdraví s prosbou o Boží požehnání
		DRYSICE 9.30	za + papeže Jana Pavla II.
		PODIVICE 11.00	za rodiče MALOVY, syna Rudolfa a celou + rodinu
PONDĚLÍ 24. dubna	SV. VOJTĚCH, BISK. A MUČ. SV. JIŘÍ, MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00	za +Vojtěcha ČELECHOV- SKÉHO, živou a + rodinu
ÚTERÝ 25. dubna	SVÁTEK - SV. MAREK, EVANGELISTA	STUDNICE 9.00	za dar zdraví a Boží požehnání
STŘEDA 26. dubna	STŘEDA PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	DRYSICE 18.00	za + Radka ŠEVČÍKA a Boží požehnání pro živou rodinu
ČTVRTEK 27. dubna	SVÁTEK VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA SV. BENEDIKTA	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Miroslava VÁVRU a Boží požehnání pro živou rod.
PÁTEK 28. dubna	PÁTEK PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu
SOBOTA 29. dubna	SVÁTEK – SV. KATEŘINA SIENSKÁ, PANNA A UČIT. C., PATRONKA EVROPY	PODIVICE 18.00	za živou a zemřelou rodinu ŠÉNOVU a DRAGONOVU
NEDĚLE 30. dubna	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Vojtěcha VEJMOU a rodiče z obou stran
		DRYSICE 9.30	za +Jana KLUDÁKA, manžel- ku., dvoje rodiče a sourozence

HRADIŠŤAN

s Jiřím Pavlicou

V PUSTIMĚŘI

VELIKONOČNÍ KONCERT

CIMBÁLOVÉ MUZIKY

NEDĚLE 30. DUBNA 2006 V 16.00 hodin

CHRÁM SV. BENEDIKTA V PUSTIMĚŘI

U PŘÍLEŽITOSTI VÝROČÍ JEHO POSVĚCENÍ

